

Csontos János

Cím nélküli versek

A film, a film, a szép illúzió,
az optikával füllentett valóság,
a fényvel másolt kvázi-indigó,
a vászna úri-betörő-szabóság,
hogy hasson, belülről kell látnia –
a katarzisa: pszichiátria.

*

Eltemetődtek a néhai árkok,
az égszakadástól óv a remény.
Hajdani gőgöt hirdet a várfook,
a ködzónában verdes a fény.
Elszenesedtek az egyszeri titkok,
a régészek hada isteni nép,
nyelvcsere-képes a bőrön a billog,
úr a homály, noha éles a kép.

*

Mint aki ősmocsárt csapol,
bozótot vág, szalonnát irdal,
csak a szerszámban bízhatol:
kard által halsz, de nem fakarddal.
Díszleteidben porcicák,
maskaradat idő fakítja,
hazád egy végképp-volt világ,
beolvadásra váró szittyá.

*

Szeresd azt, aki összegyűjti
szerteszórt töredékeid.
Szortírozza s alulra rejti,
miben nem világlott a hit.
Szelektálja és cenzúrázza,
ha nem voltál elég decens.
Verslábaid helyére rázza,
hátha váratlan megjelensz.

Mivel rajong, nyilvánvalóan
féli ráncolt szemöldököd.
Néki igazság bármi szólam,
s hálás, ha durván ellököd.
Igaz, bölcselve tódít rólad
mindent, midőn már nem leszel.
Dagadsz a vízben, mint a lóbab,
s intim szelekbe érkezel.
Övé a végső szent igazság,
amíg téged nyomaszt a hant.
Posztumusz tudósság a gázság,
s nem tudni már, ki volt alatt.

*

Mint egy túl hosszú epizód,
mely a fő történetre ráfut,
a felépítmény meginog,
s nem látni már a csempészárut,
úgy fon körbe a sűrű lonc,
végtagjainkon vastag indák.
E rendszernek különöc kolonc
mért szolgáltatna írott mintát?
S mért is kellene olvasat,
legitim eredetlegenda,
üttni a kongó, holt vasat,
miközben berozsdáll a penna?

*

Az Úr az időt évekre tagolta,
adott melléje pezsdító zenét,
s míg évgyűrűink kuszálta a kép,
a táncos lábunk szakadatlan ropja,
akár megannyi ostoba Travolta.
A verejtékünk másik nem szagolta,
és felharsantak lappangó igék,
a pollenködben elrejtve a rét,
s mert éles sarlónk egy szintre tarolta,
napszállatig tombolt a gavotta.